

A Human Audio D42-es D/A konverteréről lesz szó...

2021-08-04 00:00:00,

A Human Audióval kapcsolatban mindig is az volt a benyomásom, - bevallom mélyebb ismeretek nélkül, hogy szemléletükben az arany középutat keresik. Eleinte távolról figyeltem a munkásságukat és innen nézve inkább tűntek közepszerűnek, de a termékeik fejlődése idővel rámutatott, hogy a középpontban az egyensúly, a hallgathatóság, illetve ezen belül az élő és vibráló előadásmód áll.

Az állvány tetején landolt az a42-es erősítő és a DAC is, - jól megférnek egymás mellett, igazán helytakarékosak. Ha okosan szeretnék hozzányúlni a témához, akkor az első benyomásokkal kezdem, - ahogyan a polcon lapulnak az elektronikák. Barátságos a megjelenésük, ami nem különösebben feltűnő, ezért a család sem azzal van elfoglalva, mennyibe kerülnek és irigységet sem váltanak ki. A Diófa ház természetességet sugall, otthonos hangulatot teremt és én is otthon érzem magam a társaságukban.

D/A konverter, - az előlap jobb oldalán egy fekete tekerőgombbal, a teljes vezérléshez. Ki-bekapcsoló és egyben bemenetállító, az előlő légrészbe integrált ledet visszajelzése szerint. Hátluján két SPDIF bemenet, amiből az egyik BNC, a másik RCA csatlakozású és az analóg RCA kimenetek. Tudom furcsa, de növeli felé a szimpátiát, mert látszik, hogy a csatlakozók nyáklapra vannak integrálva és nincsenek rögzítve a házhoz. Ezzel a közvetlenséggel kicsit azt érzem, több a közöm hozzá, hogy nem takargatja magát. Lehet, elektronikától ez feminin vonás, de akárhogyan is, nekem ez bejön.

Feltöltve kaptam meg azzal az ukázzal, hogy kb. 8 órára elegendő még a szufla az akkumulátorokban. Remélem elég lesz, gondoltam magamban, (ekkor még nem volt tudomásom a csomagolásban rejtőző töltőről.) Túl voltunk az első meghallgatáson, melyből született a Raffai – Bantam tesztünk és lehetőséget kaptam tovább vizsgálni, így rávitt a lélek, meg a kíváncsiság, hogy többet foglalkozzak vele. Ennek legelső mozzanata, hogy a fotóssal lencsevégre kaptuk az erősítővel együtt. Rögtönözve rátettem a tetejére, egyrészt jól mutatnak egymáson, másrészt a DAC felületén látszanak az idők nyomai, mivel vándorló tesztkészülék. Ebből leszűrhettem, hogy érdemes vigyázni rá, érzékeny az intenzív mechanikai behatásokra, de az új állapotú erősítő most ápol és eltakar.

A meghallgatás

Miért vegyem le róla, ha olyan jól mutat a tetején, na meg a tapasztalat szerint az egymásra pakolt készülékek közül inkább a felső(k) vannak hátrányban. Rendszerbe kötöttem őket a tesztelésre használt kábelezéssel, de nem a megszokott rendszerrel. Itt külön megjegyezném, jelen esetben sincs semmilyen sunnyogásnak helye. A kábelek igen jól közvetítenek, az állványok biztosítják a nyugalmat és a rezgések elvezetését, az akusztika pedig megfelelő. Mindent hallani fogok, dörzsöltem a tenyeremet előre, azonnal kíváncsi is lettem, ebből mi sül ki.

Tesztlemezek: *Dave Brubeck – We're All Together Again For The First Time (Warner Germany). Bin-Jip – Enter (Lab6 Records). Nina Hagen – Nina Hagen Band(CBS germany)*

Dave Brubeck lemezével nyitottam. Érdekes... hmm, - mintha kissé hiányozna a karakter és a mélytartományban a dinamika is inkább olyan zörgős lenne a megszokott gurgulázás helyett, pedig a hangfalban van 5 mélynyomó és a súlya 85kg. Egy darabig tűrtem, de, mert nem találtam különösebben okát, végül levettem az erősítőt a D42 tetejéről. Változás van, - mégpedig egységesebb lett a hang, megjött a dinamika és végre igazán analógossá vált. Tulajdonképpen felmérhettem mennyire gyors és impulzív a DAC. Kellően analitikus és „pörgeti az infót ezerrel”, ha népiesen fogalmaznám meg. Szóval akkor mégsem olyan középut, mint gondoltam? A szétválás nyugalmat hozott és a hangkép feltöltődött egy energiapaplannal, melyben jól megfért egymás mellett az információ és a dinamika. Így máris inkább a feltételezett középut lett, mert kifejezetten hallgathatóak lettek a dalok.

De valami még mindig furcsa, illetve túl jó volt. Kiderült, hogy elfelejtettem felkapcsolni a kismegszakítókat a lakásban és csak három áramkör ment a kilencből. Felkapcsolva már a tesztkörülmények jobban az átlagotthonhoz igazodtak, így az addigi nyugodt analógosságba beszűrődött a tápoldal felől a rendszerbe némi zavar. Eleinte kellemetlen volt, mert a finom részleteket kódbe burkolta, nem különültek el és nem váltak le úgy, mint előtte. De lassan kialakult újra egy egyensúly illetve a jovialis fül is rendszerint az értékekre hangolódik rá, így már más súlyozással ugyan, de folytathattam a hallgatózást. A Bin-Jipre voltam felettebb kíváncsi, - talán az elektronikus zene mélyintenzitása teszi ennyire kíváncsossá.

Rögtön elnézést is kérek, de pár sorban tisztáznom kell, hogy miért unom **nagyon** kissé a digitális forrást és annak kiszámíthatóságát, és hogy mennyivel közelebb áll hozzám az LP, vagy a szalag, ezért ha el tudok merülni az egyesek és a nullák folyamatában az már jelent valamit. Lehet, azért van ez, mert a természetben autentikusan képződnek a hangok, a legritkább esetben pontszerű a forrásuk, ami így inkább fenntartja a figyelmet, mert a helyzetük állandóan változó. A zenehallgatásnál ugyanakkor törekszünk a pontszerűsége, a lesugárzásban ez az ideálisnak tartott, így a tűpontos és emiatt igen kiszámítható digitális forrást, az agy idővel érdeklődés hiányában elkezd mellőzni, mondhatni, unni és, ha lehet, helyette inkább érdekesebbre fókuszál. Bezzeg az analóg nyávigóása, - még, ha nem is válik egészen tudatossá, mert érzékelési küszöb alatt van, inkább hasonlítható a természeteshez.

Ezzel szemben most van a hangban valami lusta erő, ami kinyújtózik a térben és ebbe a figyelem könnyen belekapaszkodhat és felderítheti, hogyan és miként keretezi a tartalmat. Van egy „löttyögés”, nehéz másképpen megfogalmazni, amitől inkább valóságosabbnak hat, mint művinek. Gépezet hallgatok, ne felejtsek el! Részletes és árnyalt, analitikus és tárgyilagos, emellett leválik a hangfalakról és egész jó teret reprezentál, de a legfőbb, hogy a kiegészítő dinamika is jelen van. Ha figyelek, érezni a hálózat enyhe befolyását, de nagyon könnyű elvonatkoztatni tőle, - különben is mi tart vissza attól, hogy ismét lekapsoljam az áramköröket, - vagy inkább járatom még tovább? Az utóbbinál maradtam és a következő lemeznél.

Nina Hagen régi kedvenc, - legyen itt egy kitérő ezzel kapcsolatban néhány szó erejéig, - és egyben anyám hosszútűrésének Achilles sarka. Soha nem mondta, hogy ezt, vagy azt a lemezt vegyem ki és hallgassak mást, kivéve ezt. Az más kérdés, ha találkozunk, próbálkozok vele rendszeresen, ekkor kedves, de riadt tekintettel nagyon tudja mondani, hogy ezt ne. A felvétel egyébként igen jó, már CD lemezhez képest, de én LP-hez vagyok szokva ebben az esetben is, szóval magasabban van a mérce. Talán ez tetszik eddig a legjobban. Értelmet nyer minden hangszer, az ének tónusa, elhajlásai, a tudatosság áthallatszik a szájmozgáson. Felépülnek és egymásra is épülnek a hangszerek, - ezek szerint nem rossz a keverés. Mindamellet, hogy informatív, könnyen befogadható, szinte élő. Az egész rendszer alá dolgozik egy energiaszövet, mely összeköti azt a hallgatóval. Meseshet, hogy ez a koncepció tényleg az arany középut, ahol a zene egyensúlyba kerül, könnyen hallgatható és lazán élvezhető. Ha igen gratulálok, mert megcsinálták. Aztán persze lehet, hogy az én vélekedésem az egész, mivel direkt nem tájékoztattam jobban és lehet, hogy a cég teljesen más filozófiát képvisel.

Ajánlás

Akkumulátoros, külső tápról tölthető, de addig, míg tölt, nem üzemel. Hálózati csatlakozás nélkül elmarad a zavar is és ez szintén értelemben veve igen jól hangzik. Hogy tetszik-e a fizimiskája az szubjektív, - hogy a zavar és tetszik e? - szerintem az, nekem személyi tetszett. Viszont az biztos, ha keresek 192kHz-es DAC-ot és nem akarsz sokat költeni rá és nem akarsz sokat költeni a közegre sem, melyben kifutathatod, menj el, hallgasd meg, vagy vidd haza és próbáld ki. Szerintem, ha árkatóriáját teszed mellé komponensenként, érdemes, mint választást fontolóra venni, sőt, ha eggyel magasabb árkatóriájú komponensekkel párosítod, még azt is követni fogja. De, ha csak egy telefont teszel elé és egy aktív hangfalat utána, akkor is tudsz vele zenét hallgatni és azt is élvezni fogod. Bluetooth csatlakozásáról a Raffai – Bantam tesztben olvashatsz bővebben.

Válogatott AD1860-K konverterek

Valódi multibites R2R (18 bit) technológia

Két SPDIF bemenettel rendelkezik, RCA vagy BNC csatlakozóval, melyek kombinálhatók is

Lítium-ferro-foszfát (LiFePo4) akkumulátorok minimalizálják a zajt extrém alacsony belső impedancia mellett

6-8 óra üzemidő, töltővel folyamatos

0,002% THD +zaj

192 kHz-es mintavételi frekvenciájú jelet is fogad, 176,4 kHz-et azonban csak I2S bemeneten

Alacsony jitterű diszkrét csatornaileesztő logika

Áram-feszültség konverzió passzív módon, ellenállás és feszültség erősítő fokozat segítségével történik

Kimenő feszültsége 2V.

Forgalmazó: Human Audio